

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/165/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1015892170
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1015892170.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Ing. Maria Dubaňa a JUDr. Alexandry Hanusovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSŤ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 12C/147/2012-144, zo dňa 12.11.2014 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č.k. 12C/147/2012-142, zo dňa 12.11.2014, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**
- II. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**
- III. Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh a odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu 27.9.2012 domáhal náhrady škody 175 eur titulom nesprávneho úradného postupu a 165,96 eura titulom nemajetkovej ujmy na základe toho, že navrhovateľ navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu podľa Exekučného poriadku z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní zo strany dlžníka G. P., nar. XX.X.XXXX; exekúciu navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla nepĺnením si záväzku dlžníka vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5100021. Navrhovateľ pre obavy o právny a faktický osud svojej pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, podal na súde 20.9.2010 návrh na zmenu exekútora. Exekučný súd o návrhu nerozhodol v zákonom stanovenej lehote t.j. 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, keď v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietiahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora tento pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Majetková ujma vznikla navrhovateľovi ako náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Podľa navrhovateľa vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému 40 eur, na komunikáciu s pôvodným exekútorom sumu 50 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných súdu, na poštové a telekomunikačné výdaje sumu 15 eur, spolu 175 eur. Nemajetkovú ujmu odôvodnil skutočnosťou, že exekučný súd vystavil navrhovateľa neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a

riziku insolvenčnej povinnosti. Zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, keď vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa ale aj na strane jeho majiteľov. Pri určovaní nemajetkovej ujmy navrhovateľ vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom (s poukazom na možnú analógiu), podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačeným prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 663,88 eura. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si navrhovateľ v uplatnil sumu 165,96 eura za nečinnosť exekučného súdu. Navrhovateľ uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,32 eura za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu v súlade s uvedenou doktrínou.

Po nariadení pojednávania na 26.3.2014 právny zástupca navrhovateľa požiadala o prerušenie konania s odôvodnením, že z dôvodu dosiahnutia ochrany podal sťažnosť Ústavnému súdu SR v zmysle čl. 127 Ústavy SR, pre porušenie jeho základných práv a slobôd spôsobené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, pričom už v podanom návrhu na začatie konania označil skutočnosť, pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený prejednaním a rozhodnutím veci. Ďalej uviedol, že mu bolo doručené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave o tom, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú z prejednávania veci vylúčení, avšak s týmto rozhodnutím navrhovateľ zásadne nesúhlasil a tvrdil, že sú tu dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III. Súd prvého stupňa návrh na prerušenie konania zamietol s odôvodnením, že nie sú dané dôvody na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) veta prvá O.s.p., ale ani v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 4Co/400/2014-91, zo dňa 25.7.2014, napadnuté uznesenie potvrdil s odôvodnením, že medzičasom Ústavný súd SR uznesením č.k. IV. ÚS 694/2013-10, zo dňa 12.12.2013, sťažnosť navrhovateľa odmietol a preto nie je dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p.

Na pojednávanie nariadené na 12.11.2014 sa navrhovateľ ani jeho právny zástupca nedostavili, svoju neúčast' neospravedlnili a pojednávanie nežiadať odročiť. Navrhovateľ žiadal konanie prerušiť z dôvodu podanej ústavnej sťažnosti; odporca sa na pojednávanie nedostavil, avšak svoju neúčast' na pojednávaní písomne ospravedlnil a súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. K návrhu na prerušenie konania súd prvého stupňa uviedol, že sú splnené zákonné podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. na prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti účastníkov konania na základe listinných dôkazov, ktoré sú obsahom súdneho spisu.

Súd prvého stupňa z obsahu pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III pod sp. zn. 36Er/1428/2004 zistil, navrhovateľ ako oprávnený podal 13.10.2004 na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Jozefa Rišiana návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 504/2004; súdny exekútor predložil dňa 27.10.2004 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a exekučný súd dňa 4.11.2004 udelil súdному exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 28Cb/25/2003-55, zo dňa 10.3.2004, ktorým bol G. P., nar. XX.X.XXXX, zaviazaný na zaplatenie 10.800,- Sk spolu s prísl. Dňa 20.9.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora, pričom exekučný súd uznesením č.k. 36Er/1428/2004-24, zo dňa 3.1.2011, návrhu oprávneného vyhovel tak, že vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Z predloženého Znaleckého posudku č. 1/2014 zo 17.1.2014, vypracovaného Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave ďalej zistil, že predmetom znaleckého posudku bolo posúdenie činností a ich ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok navrhovateľa, ako aj činností, ktoré boli uskutočňované v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, keď tieto neskoro rozhodli resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a neskoro rozhodli resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora s tým, že znalecký ústav sa nezaoberal majetkovou škodou vzniknutou navrhovateľovi v súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Súd prvého stupňa na predmetný znalecký posudok neprihliadol, nakoľko ho nemal za vypracovaný na danú (prejednanú) vec, keď navyše ani nevypovedá o skutočnej výške škody, ktorá mala údajne navrhovateľovi v predmetných exekučných konaniach vzniknúť. Mal za to, že sa jedná len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie konania, pričom znalci sa zaoberali len priemernými výškami údajnej škody na súdoch v rámci celej SR bez bližšej špecifikácie ku konkrétnym konaniam.

Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že v označenej exekučnej veci exekučný súd o návrhu oprávneného (navrhovateľa) na zmenu súdneho exekútora, doručeného exekučnému súdu 20.9.2010, rozhodol uznesením č.k. 36Er/1428/2004-24, zo dňa 3.1.2011; vychádzal z toho, že predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok a to nesprávny úradný postup, existencia majetkovej ujmy resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa súdu prvého stupňa exekučný súd s poukazom na § 44 ods. 5 Exekučného poriadku v spojení s § 238 ods. 1, ods. 2 Exekučného poriadku v rozhodnom období nebol viazaný lehotou na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekúcie, nakoľko v zmysle uvedených ustanovení, ak oprávnený požiada o zmenu exekútora a exekučný súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, exekučný súd vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Stotožnil sa s vyjadrením odporcu, že v danom konaní nie je oprávnený skúmať tzv. prietahy v konaní, keď na ich preskúmanie je oprávnený Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti alebo predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy.

K existencii majetkovej škody a nemajetkovej ujmy ako ďalšieho predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu súd prvého stupňa uviedol, že v prípade vzniku škody je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, na preukázanie ktorých je povinný navrhovateľ; navrhovateľ však neprodukoval žiaden dôkaz resp. dôkazy preukazujúce vznik majetkovej ujmy a jej výšku, taktiež nijakým spôsobom nepreukázal, že práve v období od podania návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o tomto návrhu mu vznikla škoda 175 eur.

K požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy poznamenal, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Nedodržanie zákonnej lehoty samo o sebe nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na navrhovateľa v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok vznik nároku na nemajetkovú ujmu. V tejto súvislosti uviedol, že navrhovateľ v návrhu poukázal, že zbytočným a právne nezodôvodniteľným časovým omeškaním v rozhodovaní exekučného súdu mu bol spôsobený s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, pričom vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu mu spôsobila hospodársku stratu; nezákonným zásahom vyvolaná situácia mala ovplyvniť ďalšie podnikateľské postupy a spôsobiť neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Takúto argumentáciu navrhovateľa súd prvého stupňa neuznal a uzavrel, že nemohol navrhovateľovi priznať požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy 165,96 eura, zdôvodnenie ktorej sa pohybuje len v rovine hypotetických tvrdení, keď navrhovateľ nijakým spôsobom bližšie nešpecifikoval a nekonkretizoval aké konkrétne podnikateľské aktivity a podnikateľské plány boli nezákonným rozhodnutím ovplyvnené a v akom rozsahu; nemohol akceptovať ani navrhovateľom paušalizovanú náhradu nemajetkovej ujmy 663,88 eura za rok prietahov, keďže považoval za potrebné prihliadať na význam sporu navrhovateľa, a to najmä pri právnických osobách, kde je nutné zohľadniť jej podnikateľskú činnosť.

Ozrejmil ďalej, že o príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom ide vtedy, ak je medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Je rozhodujúca iba vecná súvislosť príčiny a následku. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ ani v tomto prípade neuniesol dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je existencia priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom majetkovej a nemajetkovej ujmy.

Nakoľko navrhovateľ nespĺnil dôkaznú povinnosť, riadne nepreukázal uplatnený nárok, nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných predpokladov spájajúcich vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd prvého stupňa návrh v zmysle § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 44 ods. 5, § 238 ods. 1, ods. 2 Exekučného poriadku ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi, ktorému žiadne trovy konania nevznikli, náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie navrhovateľ a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Namietol prejednanie veci v neprítomnosti jeho právneho zástupcu pre nesplnenie podmienok podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď navrhovateľ riadne a včas požiadal z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázal priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní.

Ďalej uviedol, že už v návrhu na začatie konania upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľa je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach a v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Nebolo a nie je preto prípustné pokračovanie v konaní pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Navrhovateľ namietol predčasnosť rozhodnutia vo veci samej z dôvodu súbežného rozhodovania o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Nakoľko vydaním rozhodnutia vo veci samej predbehol súd prvého stupňa účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom.

K degradácii zásady kontradiktórnosti konania, porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu a k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo podľa navrhovateľa v dôsledku nemožnosti vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vychádzal; rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd prvého stupňa vykonal, ani k prednesom a nemal možnosť vyjadriť sa k nim a navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

V ďalšom navrhovateľ tvrdil, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanému návrhu, mal súd prvého stupňa navrhovateľovi umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom prvého stupňa v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Ak tak neurobil a vo veci rozhodol, porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Upozornil na skutočnosť, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť procesu sa vzťahuje i na oprávnenie vyjadrovať sa k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Dodal, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Uviedol, že ak odporca nereagoval na výzvu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd prvého stupňa rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namiesto toho však súd prvého stupňa bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a rozhodol vo veci samej ignorujúc § 153b O.s.p.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti zamietnutia návrhu na náhradu majetkovej škody mal navrhovateľ za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď súd prvého stupňa sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisoval ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním povinného. Úplne však ignoroval tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla titulom udržiavania a správy informačného systému a titulom výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda navrhovateľovi nevznikla. Napriek jedinečnosti skutkového základu odôvodnil súd prvého stupňa rozsudok úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržovaní práva navrhovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať vytváranie odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil povinný. Ak by totiž došlo k rozhodnutiu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlužník však nemôže byť zaťažovaný plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ chcel predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

V súvislosti so zamietnutím návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy namietol navrhovateľ skutočnosť, že súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Samotný súd prvého stupňa predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek zisteniu porušenia práva toto nekonštatoval a na tejto chybe postavil rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

Za irelevantné navrhovateľ označil úvahy súdu prvého stupňa o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky zvolil, navyše keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov; rovnako irelevantnými sú aj úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.6.2016 (§ 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p.).

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti postupu a záverov prijatých súdom prvého stupňa a v nadväznosti na odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd uvádza, že súd za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 101 ods. 2 O.s.p. môže uskutočniť pojednávanie a na tomto aj rozhodnúť vec bez prítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu, ktorý bol riadne predvolaný a nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Dôležitý dôvod môže byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcemu súdnemu konaniu a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každému účastníkovi občianskeho súdneho konania

za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní), súčasne ospravedlniteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvrátiteľná (neumožňujúca účastníkovi prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca účastníkovi uskutočniť kroky vedúce k jeho účasti na pojednávaní). Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), posudzuje súd podľa okolností toho - ktorého prípadu.

V predmetnej veci navrhovateľ svoj návrh na zrušenie termínu pojednávania nariadeného na 12.11.2014, doručený elektronickou poštou 7.11.2014, odôvodnil porušením zásady nestrannosti konajúceho súdu a sudcu. Pojednávanie žiadal zrušiť a konanie prerušiť až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci.

Súd prvého stupňa správne vyhodnotil žiadosť navrhovateľa na zrušenie či odročenie pojednávania ako nedôvodnú, nakoľko otázka nestrannosti konajúceho sudcu, ktorú navrhovateľ opätovne (a z totožných dôvodov ako v návrhu na začatie konania) namietal ústavnou sťažnosťou, už bola v konaní právoplatne vyriešená Krajským súdom v Bratislave ako nadriadeným súdom postupom podľa § 16 O.s.p., keď uznesením č.k. 4NcC/335/2012-17, zo dňa 31.10.2012, rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III (o.i. zákonná sudkyňa JUDr. Viera Sládečková) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci. Nie je preto dôvodná odvolacia námietka, že v predmetnej veci rozhodoval vylúčený sudca, keď navrhovateľ v odvolaní neuviedol iné dôvody zaujatosti zákonného sudcu, než v návrhu na začatie konania. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, a nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti navrhovateľa. Predmetný záver bol vyslovený aj Ústavným súdom SR, ktorý už v čase podania žiadosti o odročenie pojednávania a prerušenie konania uznesením č.k. IV. ÚS 694/2013-10, zo dňa 12.12.2013, ústavnú sťažnosť navrhovateľa v danej veci pre nedostatok právomoci odmietol. V prejednáanej veci teda neexistovali dôvody zakladajúce zákonnú povinnosť súdu prvého stupňa nariadené pojednávanie odročiť, preto správne postupoval, keď v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania, keď mu nič nebránilo uskutočniť pojednávanie a na tomto vec rozhodnúť bez navrhovateľa, resp. jeho zástupcu.

K argumentácii navrhovateľa namietajúcej rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania v rozhodnutí o veci samej odvolací súd uvádza, že postup súdu prvého stupňa, ktorý na pojednávaní konanom 12.11.2014, na ktorom došlo aj k vyhlásením rozsudku vo veci samej, zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, bol vzhľadom na zjavnú nedôvodnosť návrhu na prerušenie konania (hromadne a neúspešne podávaného navrhovateľom aj v iných konaniach), v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Okrem procesnej ekonómie korešponduje uvedený postup aj s požiadavkou efektivity rozhodovania a úsilím v čo najkratšom čase zaviesť medzi účastníkmi konania stav právnej istoty, pri zachovaní práva druhého účastníka konania na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prieťahov.

Neobstojí ani námietka navrhovateľa ohľadom porušenia práva na kontradiktórny súdny proces, keď navrhovateľ napriek riadnemu a včasnému predvolaniu si bezdôvodnou neúčastou na pojednávaní sám zmaril možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy. Odvolací súd nespochybňuje zásadu kontradiktórnosti konania, pod ktorú možno subsumovať právo účastníka konania byť oboznámený s predloženými dôkazmi a vyjadreniami, vyjadriť sa k nim a predložiť či označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak nie je možný čisto absolútny, resp. formalistický výklad tejto zásady bez väzby na ostatné zásady občianskeho súdneho konania (napr. zásadu hospodárnosti a plynulosti súdneho konania). Navrhovateľ navyše napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. neoznačil ani nepredložil mimo návrhu na začatie konania a Znaleckého posudku č. 1/2014 ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Pokiaľ potom súd prvého stupňa vykonal na pojednávaní dokazovanie navrhnuté navrhovateľom, pričom účastníkom konania umožnil zúčastniť sa uvedeného pojednávania, na základe čoho mali účastníci konania možnosť s dôkazmi sa oboznámiť, vyjadriť sa k nim a prípadne navrhnúť ďalšie dôkazy, nedošlo jeho postupom k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a ani k odňatiu práva na spravodlivý súdny proces. V predmetnej veci súd prvého stupňa nevykonával dokazovanie z vlastnej iniciatívy, ako uviedol navrhovateľ v odvolaní, keď exekučný spis označil ako

dôkaz v návrhu na začatie konania samotný navrhovateľ; dokazovanie tak bolo vykonávané len na preukázanie tvrdení navrhovateľa a nie nad rámec navrhovateľovho návrhu.

Nedôvodná je aj odvolacia námietka týkajúca sa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia „formulárovým spôsobom“. Z úradnej činnosti je totiž odvolaciemu súdu známe, že navrhovateľ podal množstvo návrhov na začatie konania, týkajúcich sa totožných účastníkov s takmer totožným skutkovým základom. Samotný navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a procesné návrhy v týchto konaniach odôvodňuje identicky, t.j. „formulárovým spôsobom“, pričom rozdiely sa týkajú iba spisových značiek exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie napadnutého rozsudku s inými rozsudkami, najmä ak súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku zaoberal skutočne iba predmetnou vecou. Naproti tomu navrhovateľ v odvolaní uviedol viaceré odvolacie dôvody, ktoré nekorešponujú s priebehom predmetného konania či s odôvodnením napadnutého rozsudku. V odvolaní je tak viacero rozporov, keď napr. navrhovateľ na jednej strane namietol, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením odporcu a na druhej strane že nakoľko sa odporca nevyjadril, mal súd prvého stupňa rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie (postup v zmysle § 153b O.s.p. je však upravený ako možnosť a nie povinnosť súdu). Rovnako navrhovateľ na jednej strane namietol prejednanie veci na pojednávaní v jeho neprítomnosti v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., no na strane druhej namietol skutočnosť, že v predmetnej veci sa neuskutočnilo pojednávanie, pričom nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, má odvolací súd v názorovej zhodne so súdom prvého stupňa za to, že navrhovateľ nepreukázal splnenie žiadneho z predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Správne súd prvého stupňa dospel k záveru, že už prvý zákonný predpoklad, ktorým je nesprávny úradný postup, nebol splnený. Navrhovateľ odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa v zákonom stanovenej lehote. Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom ku dňu podania návrhu oprávneného na zmenu exekútora, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. Podľa ustanovenia § 44 ods. 6 Exekučného poriadku (v znení platnom ku dňu začatia exekučného konania - 13.10.2004) ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu exekútora zákonodarca exekučnému súdu nestanovil lehotu. Z uvedeného je zrejmé, že exekučný súd pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora nebol v danej veci viazaný 30-dňovou zákonnou lehotou od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, a teda rozhodnutím o zmene exekútora až po jej uplynutí neporušil žiadnu zákonnú lehotu a nedošlo k žiadnemu nesprávnemu úradnému postupu.

Vzhľadom na nesplnenie prvého z kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., nebolo potrebné skúmať splnenie ďalších predpokladov. Odvolací súd však pre úplnosť dodáva, že sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku a výšky škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu zaťažuje navrhovateľa, ktorý nemôže vznik a výšku škody odvodzovať od jej paušálneho vyčíslenia. Odvolací súd sa nestotožnil s

tvrdením navrhovateľa, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie, keď sa neoboznámil s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014, vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého vyplývajú konkrétne náklady vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky, pretože ako súd prvého stupňa správne uviedol, dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku a výšky škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu zaťažuje navrhovateľa, keď predmetný znalecký posudok nevypovedá o skutočnej výške škody, ktorá mala navrhovateľovi v predmetných exekučných konaniach vzniknúť; so závermi predmetného znaleckého posudku sa súd prvého stupňa riadne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Rovnako v súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmom odvolací súd uvádza, že samotné nedodržanie zákonnej lehoty bez preukázania skutočností odôvodňujúcich závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, nezakladá bez ďalšieho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ si náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Navrhovateľ tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal; uvádzané skutočnosti tak ostali len v rovine všeobecných tvrdení bez preukázania konkrétneho zásahu. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že sú to práve okolnosti predmetnej veci, ktoré by neumožnili priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade preukázania tvrdení navrhovateľa. Je síce povinnosťou štátu zabezpečiť, aby bola spravodlivosť poskytnutá včas, pričom personálne a materiálne problémy na jeho strane spravidla nie sú dôvodom, ktorý by ospravedlnil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Uvedené zásady však platia pre štandardné situácie, kedy účastník obracajúci sa na súd so svojou vecou nemá dôvod zaujímať sa o pripravenosť súdu na poskytnutie súdnej ochrany v jeho veci. No v prípade, ak sa jedna osoba v priebehu krátkeho času obráti na súdy s enormným množstvom nových návrhov, v rámci prevencie (§ 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka) sa musí zaujímať o to, či a v akých podmienkach je súd jej podania schopný vybaviť, a je povinná akceptovať, že vybavenie jej vecí nemusí byť tak promptné, ako vybavovanie vecí iných navrhovateľov. Súd je totiž povinný zabezpečiť okrem iného rovnaký prístup k spravodlivosti pre všetkých a navrhovateľ nemohol reálne očakávať, že súd promptne vybaví všetky jeho veci na úkor všetkých ostatných. Navrhovateľ preto nemohol legitímne očakávať vybavenie všetkých svojich žiadostí v 30 dňovej lehote a nemohol preto z dôvodu jej nedodržania zažiť stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci.

V prejednávanej veci teda súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou, resp. nemajetkovou ujmom a nesprávnym úradným postupom).

Napadnutý rozsudok odôvodnil súd prvého stupňa spôsobom zodpovedajúcim § 157 ods. 2 O.s.p., pričom odvolací súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, čomu zodpovedá odôvodnenie napadnutého rozsudku, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia Krajského súdu vo veci vylúčenia sudcu povereného pojednávaním veci. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ podaním zo 7.11.2014 súdu oznámil, že z dôvodu dosiahnutia ochrany podal sťažnosť Ústavnému súdu SR v zmysle článku 127 Ústavy SR pre porušenie jeho základných práv a slobôd spôsobené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave,

pričom zároveň navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR. Tento návrh odôvodnil tým, že už v podanom návrhu na začatie konania označil skutočnosti, pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený prejednaním a rozhodnutím veci. Ďalej uviedol, že mu bolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú z prejednávania veci vylúčení, avšak s týmto rozhodnutím zásadne nesúhlasí, a tvrdí, že sú tu dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III. Súd prvého stupňa skonštatoval, že uznesením č.k. 12C/147/2012-64, zo dňa 4.4.2014, návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol a Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa uznesením č.k. 4Co/400/2014-91, zo dňa 25.7.2014, napadnuté uznesenie potvrdil. Poznamenal, že podanie zo 7.11.2014, ktorým navrhovateľ žiadal konanie prerušiť, je obsahovo totožné s podaním zo 4.4.2014, o ktorom už bolo (právoplatne) rozhodnuté uznesením č.k. 12C/147/2012-64, zo dňa 4.4.2014 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co/400/2014-91, zo dňa 25.7.2014. Na uvedenom základe súd prvého stupňa návrh na prerušenie konania zamietol.

Proti uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ a žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Namietol nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia pre absenciu odôvodnenia nespĺnenia podmienok pre prerušenie konania. Odôvodnenie výroku rozhodnutia o neprerušení konania má zodpovedať požiadavke preukázania skutočností vypovedajúcich o možnosti pokračovať v konaní; ak neobsahuje opis konkrétnych okolností a dôvodov umožňujúcich pokračovať v konaní, ide o rozhodnutie nepreskúmateľné. Nesúhlasil s tvrdením súdu prvého stupňa, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami, pretože návrh na zrušenie pojednávania podal spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou, a preto v čase podania návrhu na prerušenie konania súd prvého stupňa disponoval s ústavnou sťažnosťou a tak mal poznať jej obsah a dôvody. Na uvedenom základe mal za to, že riadne a včas požiadaval o prerušenie konania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Navrhovateľ ďalej v odvolaní poukázal na rozhodnutia krajských súdov v právne a skutkovo zhodných veciach, ktorými boli sudcovia okresných súdov vylúčení z rozhodovania veci. Mal za to, že názor krajského súdu v predmetnej veci vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva neobstoja; výsledkom podanej ústavnej sťažnosti bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Na uvedenom základe preto nie je prípustné, aby konanie pokračovalo a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konanie malo byť prerušené až do rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie a prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.; dospel k záveru, že ani odvolanie navrhovateľa voči neprerušeniu konania nie je dôvodné.

Navrhovateľ podaním zo dňa 6.11.2014 navrhol prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, v ktorej namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu, na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4NcC/354/2012, zo dňa 31.10.2012 (vo vzťahu k posudzovanému konaniu sp. zn. 12C/147/2012 ide podľa správnosti o uznesenie sp. zn. 4NcC/355/2012). Ústavný súd SR však uznesením č.k. IV. ÚS 694/2013-10, zo dňa 12.12.2013, odmietol o.i. uvedenú sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4NcC/355/2012, zo dňa 31.10.2012 pre nedostatok právomoci. Už na uvedenom základe preto nebol daný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.

Nedôvodný je aj poukaz na rozhodnutia krajských súdov v tvrdených právne a skutkovo zhodných veciach, ktorými boli sudcovia okresných súdov vylúčení z rozhodovania veci, keď Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 4NcC/335/2012-17, zo dňa 31.10.2012, rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci vedenej pod sp. zn. 12C/147/2012.

Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní úspešný odporca by mal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, odvolací súd mu ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.